

Ἀδιανέμητος: Οἱ χοῦρε τῆς αἰ ἀμπέλες εἶναι ἀκόμη ἀδιανέμητοι (τὰ χωράφια καὶ τὰ ἀμπέλια του εἶναι ἀκόμη ἀδιανέμητα). Συνών. *ἀδιάρμιστος, ἀμέραδος, ἀμέριστος.

αδιαμέτρητος ἐπίθ. Βιθυν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διαμετρητός < διαμετρῶ.

Ὁ μὴ μετρημένος, ἀπερίσκεπτος, ἀσυλλόγιστος: Ἀδιανέμητος καὶ ἀσυλλόγιστος. Συνών. ἀδιολόγιστος, ἀσυλλόγιστος.

αδιανέμητος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. αδιανέμητος Πελοπον. (Μάν.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. αδιανέμητος.

Ὁ μὴ διανεμηθεὶς ἐνθ' ἑαυτῷ: Τὰ κληρονομικά μας εἶναι ἀκόμη αδιανέμητα σύνηθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀδιαμέριστος καὶ *ἀδιάρμιστος.

αδιανέμιστος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διανεμιστός < διανεμίζω.

Ὁ μὴ ἀποξηρανθεὶς, ὁ μὴ στεγνώσας, ὑγρός: Ἐστὲ γνωστὸς; (ἐνν. τὰ πλυμένα ἐνδύματα)—Δὲ βαρεῖσαι, ἡπλωσά τα ταχύτερον ποῦ ἔδα τὸν ἥλιο, μὰ ἤτονε διανεμισμένα καὶ αδιανέμιστα, ὅθεν ἤρθεν ἡ πρώτη βόρα, καὶ ἐνέβηκα καὶ ἐμάζωξά τα.

αδιανόητος ἐπίθ. ἀμάρτ. αδιανόητους Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. διανοητός < διανοοῦμαι. Πβ. τὸ ἀρχ. ἐπίθ. αδιανόητος.

Ἀμέριμος: Κοιμᾶται αδιανόητους. Συνών. ἀνέννοιος, ἀνοϊαστος.

αδιάνοιωτος ἐπίθ. Ἡπ. αδιάνωτος Μακεδ. (Θεσσαλον.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διανοιωτός < διανοιώνομαι.

Ὁ μὴ δυνάμενος δι' ἑαυτὸν, ἀναίσθητος ἐνθ' ἑαυτῷ: Κοιμᾶται αδιάνοιωτος Ἡπ. Συνών. ἀγροίκητος Β 2, ἀλάλητος, ἀνανόητος, ἀνόητος.

αδιανόμητος ἐπίθ. Α.Ρουμελ. (Μεσημβρ.) Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διανομητός < διανομειοῦμαι.

1) Ὁ μὴ προνοῶν, ὁ μὴ λαμβάνων φροντίδα Α.Ρουμελ. (Μεσημβρ.) 2) Ἀνοικονόμητος, ἀκατάστατος Θράκ. (Σαρεκκλ.)

αδιάντροπα ἐπίρρ. Ἀθῆν. κ.ἀ. —ΚΠαλαμ. Τρισεύγ. 60 —Λεξ. Περίδ. αδιάντροπα Νάξ. (Φιλότ.) αδιάντροπα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. αδιάντροπος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ.

Ἀναιδῶς, ἀσυστόλως ἐνθ' ἑαυτῷ: Τὸ κορίτσι μιλεῖ αδιάντροπα Φιλότ. Φέρθ' καὶ αδιάντροπα ἔς τὸν πατέρα τ' Αἰτωλ. Κουτός! Γιατί μοῦ γύρισες αδιάντροπα τοῖς πλάτες σὰν νὰ μὴν ἔστεκα ἔς τὸ πλευρό σου! ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἑαυτῷ.

αδιαντροπεύομαι Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. αδιάντροπος.

Γίνομαι ἀναιδής, ἀναισχυντῶ.

αδιαντροπία ἡ, Τσακων. αδιαντροπία Κεφαλλ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Φιλότ.) αδιαντροπία Λυκ. (Λιβύσσ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) αδιαντροπία Μακεδ. (Μελέν.) Σάμ. αδιαντροπία Τσακων.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐς. αδιαντροπία.

Ἀναιδεια, ἀναισχυντία ἐνθ' ἑαυτῷ: Μουρ' αδιαντροπία! Ἀπύρανθ. Τί αδιαντροπία ποῖς αὐτεῖν ἢ τσοῦπα! Αἰτωλ. Δὲ σκιάχ' κα τίπουτ' ἄλλον ἀπ' ἑν' αδιαντροπία (ἀπ' ἑν' ἀπὸ τὴν) αὐτόθ. Συνών. ἀνετροπία.

αδιάντροπος ἐπίθ. Ἀμοργ. Πελοπον. (Δημητσάν.) Πόντ. Τήν. κ.ἀ. αδιάντροπος Κεφαλλ. Κρήτ. Νάξ. Πάρ. Σύμ. Σῦρ. κ.ἀ. αδιάντροπους Λυκ. (Λιβύσσ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ἀ. αδιάντροπους Σάμ. Λέσβ. αδιάντροπος Κάρπ. ἡγιάντροπους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπιθ. αδιάντροπος.

1) Ἀναιδής, ἀναισχυντος ἐνθ' ἑαυτῷ: Ἀδιάντροπα λόγια —καμώματα Λέσβ. Ἀδιάντροπα πιδὰ εἶναι αὐτὰ Αἰτωλ. Πήρι νὰ γ'ναῖκα αδιάντροπη αὐτόθ. || Παροιμ.

Τ' αδιάντροπον τὸ πρόσωπο ζευγάρι βόδια ἀξίζει (τοῦ ἀναιδοῦς ἢ ἀναισθητοῦ εἶναι μεγαλυτέρα ἀπὸ τὴν τοῦ κτήνους) ΙΒενιζέλ. Παροιμ.² 286,21. Συνών. ἀνετροπος, ἀποδιάντροπος, ξεδιάντροπος. 2) Μεταφ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ὀργῶν πρὸς αὐξήσιν, ὁ φυλλομανῶν, ἀλλ' ὀλίγον ἀποδίδων καρπὸν Ἀθῆν. Πάρ. Τήν.: Ἀδιάντροπο δένδρο —φυτὸ Πάρ. Πβ. ἀρχ. «ὅσα τῶν γενῶν ὑβριστικά» παρὰ Θεοφρ. Φυτ. αἰτ. 3,15,4.

***αδιάρμιστος** ἐπίθ. αδιάρμιστος Πόντ. (Τραπ. κ.ἀ.) αδιάρμιος Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διάρμιστός < *διάρμιζω.

Ὁ μὴ διανεμηθεὶς, ὁ μὴ διαμοιρασθεὶς, αδιανέμητος ἐνθ' ἑαυτῷ: Ἀδιάρμιστα εἶν' ἀκόμαν τὰ κόλλ' βα Τραπ. Συνών. *ἀδιαμέριστος, ἀμέραδος, ἀμοίραστος.

αδιαρμήνευτος ἐπίθ. Σῦρ. αδιαρμένευτος Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Σάντ. Χαλδ. κ.ἀ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διαρμήνευτός < διαρμηνεύω.

Ὁ μὴ τυχὼν συμβουλῆς, νουθεσίας, καθοδηγίας ἐνθ' ἑαυτῷ: Τὸ παιδί τό'στειλες αδιαρμήνευτο Σῦρ. Ἀδιαρμένευτον ἔστειλεν αὐτὸν ἔς σὴν ξενιτείαν Κοτύωρ. Τὰ παιδιά σ' αδιαρμένευτα μ' ἀφίντς ἀτα (τὸ μ' ἀφίντς ἐκ τοῦ μὴ ἀφίνης) Τραπ. Χαλδ. κ.ἀ.

αδιαρμισιὰ ἡ, ἀμάρτ. αδιαρμιδιὰ Ἰμβρ. αδιαρμιδιὰ Ἰμβρ. αδιαρμ'σὰ Λέσβ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐς. διάρμισι. Πβ. ἀστερητ. 1 β.

Ἀταξία, ἀκαταστασία ἐνθ' ἑαυτῷ: Τί αδιαρμ'σὰ εἶναι, κόρη μ'! Λέσβ.

αδιάρμιστος ἐπίθ. Ἰων. (Βουρλ.) Κρήτ. αδιάρμιστους Ἰμβρ. αδιάρμ'στους Λέσβ. αδιάρμιστους Λήμν. αδιάρμιστος Κάρπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διάρμιστός < διάρμιζω.

Ὁ μὴ τακτοποιηθεὶς, ἀκατάστατος, ἀπεριποίητος ἐνθ' ἄν.: Ἐχω τὸ σπῖτι μου ἀκόμη ἀδιάρμιστο Βουρλ. Τὸ νοικοκυρεῖο εἶναι ἀδιάρμιστο αὐτόθ. Οὐλα τὰ μόδιλα τὰ ῥον ἀδιάρμιστα Λήμν. Πβ. ἀδιάρτωτος.

ἀδιάρτωτος ἐπίθ. Ἰων. (Καράμπ. Σμύρν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διάρτωτος < διαρ- τώνω.

Ὁ μὴ καλῶς τοποθετημένος που, ὁ μὴ διηυθετημένος. Πβ. ἀδιάρμιστος.

ἀδιάσειστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδιάσειστους Σάμ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἀδιάσειστος = ὁ μὴ διασειόμενος.

Ἀθικτος: Ἀδιάσειστου σπῖτ' (τὸ μεθ' ὅλων τῶν ἐν αὐτῷ ἐπίπλων, σκευῶν κττ.)

ἀδιασκελιστος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διασκελιστός < διασκελίζω.

Ὁ μὴ διασκελισθεὶς.

ἀδιασταύρωτος ἐπίθ. Ἡπ. ἀδιασταύρουτους Ἡπ. (Χουλιαρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διασταυρώτος < διασταυρώνω.

Ἀμετάπειστος ἐνθ' ἄν.: Εἶν' ἀδιασταύρουτους οὐ κιρα- τᾶς! Χουλιαρ. Πβ. φρ. τὸν ἐσταύρωσα, μὰ δὲν πείστηκε (ιδ. σταυρώνω).

ἀδίαστος ἐπίθ. Πόντ. (Χαλδ.) ἀδίαστος Κρήτ. ἀδᾶστος Πόντ. (Τραπ.) ἀδίαστους Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνίδιαστος Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. δίαστος < διάζομαι.

Ὁ μὴ διασθεὶς, ἥτοι ὁ μὴ ἐτοιμασθεὶς πρὸς ὕφανσιν ἐνθ' ἄν.: Τὸν διασίδ' τό ῥον ἀδίαστου Αἰτωλ. Ἀδᾶστον παννὶν Τραπ. || Ἄσμ.

Ἀγνεστα, ἀνίδιαστα, ῥς τὴν τέμπλια κρεμασμένα (τέμπλια = κοντός, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἀναρτοῦν διάφορα πράγ- ματα) Λεξ. Αἰν.

ἀδιάταχτος ἐπίθ. Κάρπ. Κρήτ. Κύπρ. Κῶς Παξ. ἀδάταγος Πόντ. (Σάντ.) ἀιάταχος Κάρπ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἀδιάταχτος.

1) Ὁ μὴ ἔχων τάξιν, ἀνάγωγος Κῶς. 2) Ὁ μὴ συνετισθεὶς Κρήτ.: Ἀδιάταχος θὰ μείνῃ ὅ,τι καὶ νὰ πάθῃ.

3) Ὁ ἄνευ διαθήκης ἀποθανών, ὁ ἀδιάθετος Κάρπ. Κύπρ. Παξ.: Ἀμα πέθανε ὁ δεῖνα ἀδιάταχος, οἱ κληρονόμοι πετάξανε τὴ γυναῖκα του ῥς τοὺς πέντε δρόμους Παξ. 4) Ὁ μὴ λαβὼν διαταγὴν τινα Πόντ. (Σάντ.)

ἀδιαφέντευτος ἐπίθ. Παξ. Χίος κ. ἄ. — Λεξ. Γαζ. (λ. ἀκατάφρακτος) ἀδιαφέδευτος Νάξ. (Βόθρ. Φιλότ.) ἀδιαφέντιφτους Στερελλ. (Καλοσκοπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διαφέντευτος < διαφεντεύω. Πβ. μεσν. ἀδεφένδευτος.

1) Ἀνυπεράσπιστος, ἀπροστάτευτος Νάξ. Παξ. Στε- ρελλ. (Καλοσκοπ.) κ. ἄ.: Εἶμαι ἐρ' μὴ κι ἄκλερῃ κι ἀδιαφέν-

τευτῇ, ποιὸς θὰ κοιτάξῃ γιὰ μένα! Παξ. Ἐμ'νι ἀδιαφέντιφτη Καλοσκοπ. 2) Ὁ μὴ τακτοποιημένος, ὁ μὴ διηυθετη- μένος Χίος: Ἀδιαφέντευτες ἤφηκνε τοῖς δουλειές του.

ἀδιάφορα ἐπίρρ. Παξ. Πόντ. (Ἀμισ.) κ. ἄ. — ΓΔροσίν. Ἄγροτ. ἐπιστ. 152 ἀδάφορα Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀδιάφορος.

1) Μετ' ἀδιαφορίας, ἄνευ ἐνδιαφέροντος Παξ. κ. ἄ. — ΓΔροσίν. ἐνθ' ἄν.: Τοῦ μίλησε ἀδιάφορα γι' αὐτὴν τὴν κουβέντα καὶ τὸν ἐκρύωσε Παξ. || Ποίημ.

Τοῦ κάκον... δειλμασμένα τοῦ ζητᾶ

μ' ἓνα γλυκὸ λογάκι θυγὸ φιλεῖα,

ἀδιάφορ' ἀποκρίνεται ἡ φωνή του.

— Ἀφησε τώρα, πάω σὲ δουλειὰ

ΓΔροσίν. ἐνθ' ἄν. 2) Μάτην, ἀνωφελῶς Πόντ. (Ἀμισ. Τραπ. Χαλδ.): Μὴ καλατζεύ'ς ἀδάφορα (καλατζεύ'ς = ὁμι- λῆς) Χαλδ.

Πβ. ἀδιαφόρετα, ἀδιαφόρευτα.

ἀδιαφόρετα ἐπίρρ. Ἀστυπ. Βιθυν. Κρήτ. Μεγίστ. Πελοπν. (Λακων.) Σύμ. Χηλ. Χίος κ. ἄ. ἀδιαφόριτα Α. Ρου- μελ. (Φιλιππούπ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Λέσβ. Μακεδ. (Σισάν.) Σάμ. ἀδιαφόρ'τα Βιθυν. (Κατιρ.) ἀδιαφοίτα Σαμοθρ. ἀδάφορετα Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀδιαφόρετος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἀνωφελῶς, μάτην Βιθυν. (Κατιρ. κ. ἄ.) Κρήτ. Μακεδ. (Σισάν.) Μεγίστ. Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ.) Σαμοθρ. Σύμ. Χηλ. Χίος κ. ἄ.: Ἀδιαφόρετα κοπιάζεις Λακων. Ἀδιαφόριτα τοὺν συμβουλευ'ς Μακεδ. (Σισάν.) Ἀδιαφόρ'τα πῆγαν ὅλα τὰ ἐξοδα ποῦ ῥκανε Κατιρ. Θὰ χα- θοῦμε κ' ἐμεῖς ἀδιαφόρετα Χίος Τὸ ματάειδε κι αὐτὸς ὕστερ'νά, ἀμὰ ἀδιαφόρ'τα Κατιρ. Κάτσα κι ἀδάδιξα μὴν οὔα ἀδιαφοίτα (ἐκάθισα κ' ἐπερίμενα μίαν ὥραν ἀνωφελῶς) Σαμοθρ. || Παροιμ.

Ἀδιαφόρετα πασκίζεις καὶ τοῦ κάκον πολεμῆς,
τὸ ψαράκι ποῦ ψαρεύεις δὲν εἶναι γιὰ νὰ τὸ φᾶς

(συνήθως ἐπὶ ἐραστῶν, ὧν ἡ ἐπιτυχία εἶναι ἀδύνατος, καὶ ἐπὶ ἄλλων ὁμοίων περιπτώσεων) Βιθυν. 2) Ἀτόκως

Λέσβ. Σάμ. Σύμ. κ. ἄ.: Ἀδιαφόρετα τὰ ῥωκα τὰ μαϊδιά (ἀτόκως ἔδωσα τὰ χρήματα) Σύμ. Οὐλ'ς ῥς παράδεις ῥς ἔβαζι ἀδιαφόριτα Λέσβ. β) Ἀνευ κέρδους Θράκ. (Ἀδρια- νούπ.) Σάμ. Σύμ.: Δουλεύγω ἀδιαφόρετα Σύμ. Σήμιρα που- λέμ'σα ἀδιαφόριτα (πουλέμ'σα = εἰργάσθην) Ἀδριανούπ.

Πβ. ἀδιάφορα, ἀδιαφόρευτα.

ἀδιαφόρετος ἐπίθ. ἀδιαφόρετος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀδιαφόρετος Αἰγίν. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Μεγίστ. Νάξ. (Ἀπύ- ρανθ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων.) Σύμ. Χίος ἀδάφ- ρετος Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀδιαφόριτος Μακεδ. (Θεσσαλον.) Τήν. ἀδιαφόρ'τος Βιθυν. (Κατιρ.) ἀδιαφορίτους Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Ἰμβρ. Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀδιαφορίτους Λήμν. ἀιαφόρετος Κάρπ. ἀδιαφοίτους Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διαφορετός < δια- φορῶ. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀφόρετος.

1) Ὁ μὴ παρέχων διάφορο, ὄφελος, κέρδος, ἀνωφε- λῆς, ἄχρηστος, ἄκαρπος Αἰγίν. Βιθυν. (Κατιρ.) Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σαρεκκλ.) Κάρπ. Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. Πελοπν. (Λακων. Καλάβρυτ.) Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Χίος: Ἀδιαφόρετος τόπος Λακων. Λόγια ἀδιαφοίτα Ἀδριανούπ. Ἀδιαφόρετο δέντρο Χίος

